
Een klein begin: CH Spurgeon in Waterbeach

Een klein begin: CH Spurgeon in Waterbeach

Voordat Spurgeon predikant was van de grootste kerk in Londen, voorzitter van het Pastors College, oprichter van een weeshuis en tientallen andere liefdadigheidsinstellingen, nog voordat hij werd gelezen door mensen van over de hele wereld, predikte CH Spurgeon in een kleine baptistenkerk in het dorp Waterbeach, ongeveer vijf mijl buiten Cambridge. Op dat moment hadden maar weinigen kunnen voorspellen wat er zou komen. En toch gebruikte God zijn trouwe bediening om dat dorp in zijn korte tijd daar te veranderen. Toen Spurgeon arriveerde, was Waterbeach berucht om zijn illegale drank, wat resulteerde in ongebreidelde dronkenschap.

Heb je ooit door een dorp gelopen dat berucht was om zijn dronkenschap en godslastering? Heb je ooit arme, ellendige wezens gezien, die eens mannen waren, en leunden, tegen de palen van het bierhuis, of waggelde door de straten? Heb je ooit in de huizen van de mensen gekeken en ze gezien als hollen van ongerechtigheid waar je ziel ontzet over was? Heb je ooit de armoede, de degradatie en de ellende van de inwoners gezien en daarover gezucht?

Verre van een idyllische landelijke omgeving plaatste Waterbeach Spurgeon in de loopgraven van pastorale bediening waar hij de realiteit van lijden en zonde zag.

Hoe begon Spurgeon zijn vroege bediening?

Vanaf het allereerste begin trachtte Spurgeon het Evangelie tot het centrale thema van zijn prediking te maken. Zijn allereerste preek als predikant in Waterbeach was uit Mattheüs 1:21, “en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.” Elke preek, ongeacht welke tekst hij predikte, trachtte Spurgeon het reddende werk van Christus aan zijn luisteraars duidelijk te maken en hen tot bekering en geloof te roepen. Hoewel velen in zijn gemeente zichzelf als christenen beschouwde, was Spurgeon niet tevreden met een nominaal geloof, maar wilde hij echte bekering zien in de harten van zijn gemeenteleden. Spurgeon was ook niet tevreden met het verkondigen van preken die zijn volk verheugden. Hij wilde op bovennatuurlijke wijze door God worden gebruikt in de redding van zondaars.

Toen ik begon te prediken in de kleine rieten kapel op Waterbeach, was mijn eerste zorg: zou God

door mij zielen redden? Nadat ik enige tijd had gepredikt, dacht ik: Dit evangelie heeft mij gered, maar toen heeft iemand anders het gepredikt; zal het iemand anders redden nu ik het predik? Zondagen gingen voorbij en ik zei tegen de diakenen: Heb je ooit gehoord dat iemand de Heere onder mijn bediening heeft gevonden? Kent u iemand die door mijn prediking tot Christus is gebracht? Mijn goede oude vriend en diaken zei: Ik weet zeker dat iemand de Heiland moet hebben ontvangen; Ik ben er vrij zeker van dat het zo is. “Oh! “Antwoordde ik,” maar ik wil het weten, ik wil bewijs als het zo is.

Het zou niet eerder dan zijn 100ste preek zijn dat Spurgeon zijn eerste bekering onder zijn bediening opnam. Nadenkend over deze gebeurtenis vergeleek Spurgeon zijn vreugde met een duiker “die diep in de zee is geweest en een zeldzame parel heeft gevonden.” Spurgeon ging door en er werden veel mensen bekeerd onder zijn prediking in Waterbeach. Een vroege biograaf schrijft: De predikant was niet tevreden met het trekken van een grote menigte. Hij wilde bekeringen zien en binnen het jaar van zijn arbeid groeide de kerk van veertig naar honderd leden. “Maar hij vergat nooit de vreugde van die eerste bekeerling:” *Ik herinner me nog goed dat ze in de kerk werd ontvangen. En toen ze stierf mocht ze naar de hemel gaan. Zij was het eerste zegel voor mijn bediening en een zeer kostbare.*

Pastorale zorg

De bediening van Spurgeon was niet beperkt tot prediken. Als voorganger wilde hij zijn gemeente leren kennen en hen in de privé sfeer begeleiden in hun worstelingen. Omdat de kerk hem niet het volledige salaris kon betalen, bleef Spurgeon als docent in Cambridge wonen en zou hij in het weekend de wandeling van vijf mijl naar Waterbeach maken.

Spurgeon profiteerde echter van deze situatie en zou op zaterdag reizen om elk weekend in een ander huis te verblijven. “*De mensen waren gastvrij en gul buiten hun mogelijkheden.*” Voor de *tweënvijftig zondagen had ik zesenvijftig huizen.*” Tijdens deze verblijven had Spurgeon de mogelijkheid om zijn gemeente te bezoeken: jonge moeders, vaders, diakenen, boeren en vele anderen. In deze gesprekken gaf Spurgeon zijn gemeente pastoraal advies over mogelijke verleidingen, opvoeding, theologische vragen, werk, en vooral, over hun geloof in Christus. Maar dit was geen generieke raad.

Spurgeon wilde zijn volk en hun specifieke worstelingen leren kennen. Zijn pastorale zorg is te zien in zijn beschrijving van één kerklid, die hij Mevrouw Veel-Bang noemt”:

Ze was regelmatig aanwezig in het huis van God en was een geweldig goede luisteraar. Ze dronk het Evangelie altijd in als water, maar desondanks twijfelde en vreesde ze en beefde ze over haar eigen geestelijke toestand. Ik zou denken dat ze vijftig jaar lang een gelovige in Christus was geweest, maar toch was ze altijd in die timide, angstige staat gebleven. Ze was een vriendelijke oude ziel, altijd klaar om haar burens te helpen, of een woord te spreken tegen de onbekeerde; ze leek me genoeg genade te hebben voor twee personen, maar volgens haar had ze niet half genoeg genade voor één.

Verre van een geïsoleerde prediker te zijn, zag Spurgeon zichzelf als meneer Groothart uit de Christenreis, en leidde hij zijn mensen zachtjes in “persoonlijke rondleidingen door de hemel.”

Streven naar een Heilig leven

Het Evangelie prediken betekent ook dat men moet strijden tegen dwaalleer. Spurgeon stond in zijn bediening bekend om zijn bereidheid om controversen aan te gaan, en dit begon in deze vroege dagen. Waterbeach bevond zich in East Anglia, een regio waar hypercalvinistische baptisten hun grootste invloed hadden. Hun leer produceerde vaak een antinomianisme dat Spurgeon verafschuwde.

Bij het prediken van het Evangelie weigerde Spurgeon de behoefte aan berouw af te zwakken, maar riep zijn volk op tot heiligheid.

In mijn eerste pastoraat moest ik vaak strijden met Antinomianen, dat waren mensen die geloofde dat ze konden leven zoals ze wilden omdat ze uitverkoren waren. Ik hoop dat deze ketterij grotendeels is uitgestorven, maar het was helaas gangbaar in de vroege dagen van mijn bediening. Ik verafschuw alles in het Antinomianisme dat mensen ertoe brengt om veilig te zijn in Christus terwijl ze leven in zonde. We kunnen niet gered worden door onze goede werken, noch zullen we gered zijn zonder goede werken. Christus zal nooit iemand van Zijn volk redden in hun zonden; Hij redt Zijn volk van hun zonden.

Spurgeons vroegste preken worden gekenmerkt door herhaalde oproepen tot geloof in Christus en tot heilig leven, waarbij de beweringen van antinomianen worden weerlegd.

Deze oproep tot heiligheid zou niet alleen in zijn prediking worden uitgevoerd, maar ook in de kerkelijke orde.

Spurgeon ondersteunde zijn leer tegen antinomianisme door het lidmaatschap van de kerk alleen te geven aan degenen die een geloofwaardige geloofsbelijdenis gaven. Spurgeon vertelt ons over twee gebeurtenissen van deze kerkorde tijdens zijn tijd op Waterbeach.

Er was een situatie die ging over een jonge man die deelnam aan een zuipfeest in het dorp.

Toen ik dominee was in Waterbeach, werd een bepaalde jongeman lid van de kerk. We dachten dat hij ten goede veranderd was, maar er was in het dorp een keer per jaar een grote verleiding in de vorm van een feest; en toen het feest kwam, was deze dwaze kerel daar in zeer slecht gezelschap. Hij was s' avonds in een café en toen ik hoorde wat er gebeurde, was ik de hospita van die plek echt dankbaar. Want toen ze binnenkwam en hem daar zag, zei ze: "Hallo Jack, Zo-zo, ben je hier? Wel, je bent een van Spurgeons leden, maar toch ben je hier; je zou jezelf moeten schamen. Dit past niet bij jou. Zet hem buiten de deur, jongens. En ze werkten hem die vrijdagavond naar buiten, en op zondag zetten wij hem op onze beurt buiten de deur, want we verwijderde zijn naam uit ons kerkboek.

De andere instantie is het hartverscheurende verhaal van een meneer die ook Charles heette. Hij was een leider in alles wat slecht was ... de schrik van de buurt, maar onder de prediking van Spurgeon beweerde hij bekeerd te zijn. Hij toonde aanvankelijk tekenen van bekering en werkte enige tijd met vreugde voor het Evangelie. Maar, "het gelach en het spotten van zijn oude metgezellen, – hoewel hij ze in het begin als een man droeg – werden hem uiteindelijk teveel", en hij viel van het geloof

af, tot schaamte en verdriet van de kerk. Het was een geval dat Spurgeon veel bittere tranen bezorgde.

Volharding

De ervaring van dit pastorale hartzeer werd verergerd door andere uitdagingen. Als tweederangs predikant begon Spurgeon met een mager salaris van 25 pond per jaar. Dit betekende dat hij zijn werk in Cambridge gedurende de week moest voortzetten om zijn kosten van levensonderhoud te kunnen betalen. Naarmate de kerk groeide, konden ze zijn salaris verhogen tot 50 pond per jaar, wat neerkwam op ongeveer 19 shilling per week, waardoor hij zich met behulp van zijn gemeente meer op zijn pastorale werk kon concentreren.

Ik betaalde twaalf shilling per week voor mijn kamers in Cambridge en hield zeven shilling achter voor alle andere uitgaven. Maar, wanneer de mensen naar de stad kwamen, brachten zij aardappelen, rapen, kool, appels en soms een beetje vlees mee en zo kon ik mij in mijn levensonderhoud voorzien.

Toen Spurgeon in populariteit groeide en zijn bediening bekend werd, begon hij tegenstand te ondervinden van andere voorgangers die de achttienjarige prediker verachten. Nadat Spurgeon had gepredikt op de jaarlijkse bijeenkomst van de Cambridge Sunday School Union, merkte een predikant publiekelijk op dat "het jammer was dat jongens de bijbelse leer niet aannamen om in Jericho te blijven totdat hun baarden waren gegroeid voordat ze probeerden hun senioren te onderwijzen. "

Bij een andere gelegenheid werd hij uitgenodigd om een jubileumpreek te prediken voor een bejaarde prediker, die hem nog nooit had ontmoet, maar van zijn groeiende populariteit had gehoord. Toen hij Spurgeon voor het eerst zag, walgde hij van hem en klaagde hij over "jongens die het land op en neer prediken voordat de moedermelk goed en wel uit hun mond is."

In deze situaties week Spurgeon niet terug van deze kritiek, maar volhardde in zijn best doen, op zoek naar Gods zegen, en niet die van de mens. En God zegende zijn prediking meer dan hij zich had kunnen voorstellen. Nadenkend over wat God tijdens zijn korte twee jaar volbracht, schrijft Spurgeon:

In korte tijd was de kleine rieten kapel vol, de grootste vagebonden van het dorp waren in tranen, en degenen die de vloek van de parochie waren, werden een zegen. Op de plaats waar allerlei soorten overvallen en schurken waren geweest, was het nu rustig, omdat de mannen die het onheil deden in het huis van God waren, verheugd om te horen dat Jezus voor hen gekruisigd was. Ik vertel geen overdreven verhaal, noch iets dat ik niet weet, want het was mij een genoegen om in dat dorp voor de Heere te werken. Het was aangenaam om door die plaats te wandelen nu de dronkenschap was opgehouden en mannen en vrouwen de lof van de altijd levende God bezongen.

Voor veel jonge predikanten kunnen de vroege jaren van pastorale bediening ontmoedigend zijn. Hoewel de uitkomst in Gods handen blijft. Spurgeons leven herrinert ons eraan om dit kleine begin niet te verachten (Zach. 4:10), maar eerder om een getrouwe evangeliebediening na te streven waar God ons ook heeft geplaatst.

[X](#)[Facebook](#)[WhatsApp](#)